

MENIGHETSBLAD FOR

KOLBU

Nr. 3 * september 2024 * 15. årg. * *Fred være med dere! Luk. 24,36a*

Kontortid: Kom gjerne innom
når du ser at noen er her!**Telefonen er betjent tirsdag - fredag**
kl 10.00 – 14.00**Sokneprest:**
Anne-Hilde
Wesenberg Helland
Mobil: 41 90 62 32
E-post: ah524@kirken.no**Diakon:**
Janne Alvilde Arntzen
Mobil: 40 45 51 91
E-post: jg389@kirken.no**Kantor:**
Torbjørn Dyrud
Mobil: 92 28 24 94
E-post: td563@kirken.no**Leder Trosopplæringen**
i Østre Toten:
Anny Holien
Mobil: 99 61 47 24
E-post: ah538@kirken.no**Kirketjener:**
Anne-Lise Steinsland
Mobil: 46 54 19 57
E-post: ag633@kirken.no**Kirkeverge i Østre Toten:**
Rannveig Theisen
Mobil: 93 22 33 32
E-post: rt287@kirken.no**Leder Kolbu menighetsråd:**
Anne Kari HovdeMenighetsblad for Kolbu
utgis av Kolbu menighetsrådRedaksjon: Åse Marit Berg Narum, Eva Hveding
Bergum, Jens Amlie, Karsten Nyborg, Janne A.
Arntzen og Anne-Hilde W. Helland
Kontonummer: 2050.09.01617
Trykk: Land TrykkeriNeste nummer av menighetsbladet
kommer ut i desember 2024.

Frist for innlevering av stoff: 20. november

Forsidebilde: Janne A. Arntzen

Kjære leser!

De fleste av oss har hørt fortellingen fra Bibelen, om gjeteren som lette etter sauene som var borte. Han hadde funnet 99, men manglet 1. Han lette og lette, og til slutt ble sauene funnet og forent med flokken sin. Fortellingen sier noe om hvor viktige hver og en av oss er for Jesus. Han har ingen å miste, og gir oss aldri opp. Det bor også dypt i oss mennesker, og ikke gi opp, selv når ting er vanskelig. På side 3 forteller Jens Amlie en hjerteskjærende opplevelse fra 1957. En virkelig historie uten en lykkelig slutt, men som forteller om felleskap, samhold, håp, utholdenhet og å bli funnet. Bibelen blir levende når vi klarer å bygge bro mellom ordene vi leser og livet vi lever. Evangeliet i praksis gjør troen sterkt og trygg. Noe vi kan lene oss på og hvile i, både i gode og tunge dager.

Foto Kajsa Wallin

Vi ønsker alle en god høst, med ordene fra Gruntvig,
I Landstads reviderte, nr. 63 v. 2:

*Fred er kirkens velkomstord og farvel på denne jord.
I vår dåp det til oss lød, skal gjenlyde ved vår død:
Fred med eder, Herrens fred. Nu og i all evighet!*

Staben og Janne, diakon

Foto Janne A Arntzen

Usynlig nært til stede

*Det er dette med mennesker
vi har mistet;
Selv når vi verken kan se dem
eller høre dem,
er de en del av vårt liv -
hver eneste dag.
Som om de går rett
ved siden av oss.*

*De er det myke støtet
i tankene våre
De er i pausen mellom ordene,
og de er den myke hånden
som klemmer rundt hjertet vårt
når verden er stille
og vi bare lar livet puste*

Stein-Roger Olsen

Fjorten vonde dager

Jeg kan fortsatt kjenne på følelsen jeg hadde da jeg sto i en søkekjede, med en armlengdes avstand til personen ved siden av. Stedet var Lesjaskog, og det led mot slutten av året 1957. Vi skulle leite etter Berit Mølmshaug, som nettopp hadde fylt fem år, og veslebroren Hans Petter, snaut tre år gammel. Tidlig på ettermiddagen fredag den 22. november skulle de gå og se til faren sin som sammen med en arbeidskamerat drev med tømmerhogst på sørsida av Rauma-elva, bare om lag 400 meter fra garden. Dert var snø i lufta, og de må ha tatt feil retning etter å ha krysset elva, og etter hvert kom de inn på en sti. Den bar rett til fjells, og de to små ble først to uker seinere funnet, 200 meter over tregrensa, om lag 500 høydemeter ovenfor heimen. Hans Petter hadde tidligere aldri gått lenger enn til stasjonen noen få hundre meter unna Mølmshaugen.

Ved 14.30-tida denne fredagen syntes far Syver at han hørte barneskrik. Kunne det være en unge som hadde falt og slått seg? Han sprang av gårde, - han ropte, men fikk ikke noe svar. Han fortet seg hjem til Sigrunn og fikk høre at barna hadde gått for å møte ham. Han og arbeidskameraten begynte å leite, mens Sigrunn varslet naboene som strømmet til for å hjelpe.

Dermed var en av landets største leiteaksjoner i gang. Så fort det lysnet til en ny dag stilte mange hundre mann fra Lesja og nabobygdene opp. For det meste dreide det seg om søk langs elva og der det fantes åpne råker. Ingen kunne vel tro at så små unger kunne gå så langt som det seinere viste seg at de hadde gjort. Men enkelte i bygda ordet frampå at det godt innpå snaufjellet finnes en minnestein over en smågutt, fire år og fire dager gammel, som ble funnet omkommet der etter å ha kommet bort fra faren sin på tur til ei kværn. «Går unger seg bort, så går de oppover bakke», ble det sagt. Men uansett; de to små barna overlevde neppe den første natta. Da mørket falt på begynte det også å snø tett.

På det meste deltok om lag 2000 personer i leitinga, den siste leitesøndagen møtte 1500 fram. Ledelsen regnet med at det i løpet av de to ukene ble nedlagt hele 6500 dagsverk. Alle HV-områdene i Gudbrandsdalen stilte med mannskap, Jørstadmoen sendte sambands-spesialister. Folkehøgskolen i Ringebru ga elevene fri og ordnet med busser. Ottadalen kommunale billag stilte busser og sjåførere gratis til disposisjon. NSB satte opp ekstratog. Alle regionens Røde Kors hjelpekorps mobiliserte også. Mølmen hotell, lag og foreninger og privatpersoner laget mat til leitemannskapene. En kveld delte den lokale handelsmannen ut 400 lommelyktbatterier. Folk fra fire fylker deltok. På Verma øverst i Romsdalen

fortalte folk mange tiår seinere at de kunne huske alle bussene som kjørte oppover med leitemannskap grytidlig på morgenen.

Hans Petter ble funnet tidlig på formiddagen den 6. desember. Da ble tre sporhunder rekvirert fra Oslopolitiet. Berit ble funnet dagen etter.

Lørdag 14. desember ble to små kister båret de få hundre meterne fra heimen til kirken, der min far, Aksel Amalie, forrettet ved begravelsen. Oppland Arbeiderblad siterte fra talen: «Bygdefolk vil komme og stanse opp ved denne kvileplassen, og folk som kommer langvegs fra vil nok lete seg fram til en barnegrav på Lesjaskog kirkegård, og stå stille der, grepet av tanker og følelser som de ikke tidligere har kjent.»

Når jeg tenker tilbake, er «De fjorten vonde dagene» fremdeles med meg etter 67 år.

Jeg var 15 år og realskoleelev. Kvelden før jeg stilte opp i en av de mange søkekjedene, hadde jeg ringt rundt til de av mine klassekamerater som jeg visste hadde telefon i heimen, og spurt om også de ville bli med. Da neste skoledag begynte, med styreren som lærer, startet han timen omtrent slik, på sin klingende Hornindal-dialekt: «Du må skjønne det, Jens, at du ikkje hadde løyve til utan varsel å ta deg fri, og enda mindre å be medelevar om å gjera det same.» Så kremtet han, som han hadde for vane når det var noe spesielt han ville si. «Men når det er sagt», fortsatte han, - «så får du ha takk!»

Det er den mildeste irretesettelsen jeg noen gang har fått.

Jens Amalie

Kilder:
Aftenposten
 07.12.1957 - OA
 16.12.1957,
 GD 03.03.2010 – Jan
 Vidar Lie Pedersen:
 «Drama i dalen» –
 Arnfinn Kjelland,
 «Eigne samtalar
 med bygdefolk» -
 Årbok 2014, Lesja
 historielag

Resten er kjærlighet og fellesskap

Jeg har hørt mennesker sammenligne livet etter døden med følelsen av å komme hjem. Til et sted hvor det er trygt og godt å være. Det er et godt bilde samtidig som det ikke kan sammenlignes helt. Hjemmet mitt kjenner jeg fullt ut, selv om jeg er lang hjemmefra så vet jeg hvordan det er der. I livet etter døden har jeg aldri vært, og bibelen taler knapt og mest i bilder når den beskriver det. Vi hører blant annet om gater av gull, grønne enger, farshuset med mange rom og den store hvite flokk. Vi kan ikke vite hvordan det blir. Strengt tatt er det ingen som med sikkerhet kan fastslå at det er et liv etter døden. Vi kan håpe at det er det. Vi kan tro det. På mange måter er vi prisgitt Paulus sine ord i 1. korin-terbrev:

Nå ser vi som i et speil, i en gåte. Da skal vi se ansikt til ansikt. Nå forstår jeg stykkevis, da skal jeg forstå fullt ut, slik Gud kjenner meg fullt ut.

Jesus kunne ha benyttet anledningen og gitt oss noen detaljer mens han var på jorda. Om ikke for annet så for å stilne våre spekulasjoner. Han gjorde ikke det. I stedet var han opptatt av å hjelpe oss på veien. I avskjedstalen til disiplene sa han;

-La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg! I min fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, hadde jeg da sagt dere at jeg går og vil gjøre i stand et sted for dere? Og når jeg har gått og gjort i stand et sted for dere, vil jeg komme tilbake og ta dere til meg, så dere skal være der jeg er. Og dit jeg går, vet dere veien.

I tre år hadde disiplene fulgt Jesus. De hadde lyttet til det han sa og vært vitne til det han gjorde. De hadde

sett hvordan han møtte alle med kjærlighet. Alle. Nå var han i ferd med å forlate dem. Hva ville skje? Han ville dra bort å gjøre i stand et sted, også for dem, så de kunne være sammen med han i farshuset med mange rom. Guds hjem, som også skulle bli deres hjem.

Foto Marit Dehli-Johannesen

De fleste mysterier om livet etter livet vil antagelig forbli skjult for oss helt til vi erfarer det. Selv om bibelen ikke gir oss noen detaljer så er den entydig på at uansett hvordan det er, så finnes det i livet og i døden en kjærlig Gud som er hos oss. Jeg leste for mange år siden en bok om døden skrevet av Finn Carling. Den hadde tittelen Resten er taushet. Jeg tror at resten er kjærlighet og fellesskap. Det er en fortsettelse. Gud som er kjærlighet, har noe godt i vente for oss alle.

La ikke hjertet bli grepet av angst! Tro på Gud og tro på meg, i min fars hus er det mange rom!

Gitte Bergstuen
Sokneprest i Eina og Ås

Allehelgensgudstjeneste

Velkommen til allehelgensgudstjeneste i Kolbu kirke 3.november kl. 16.00. Under gudstjenesten vil alle det har blitt holdt gravferd for siden sist allehelgensdag, få sitt navn lest høyt og bli tent lys for.

Vi har åpen kirke fra kl. 15.00. Der blir det rolig musikk og mulighet for lystenning. Anne-Hilde, prest og Janne, diakon er tilstede både før og under gudstjenesten.

Foto Janne
A Arntzen

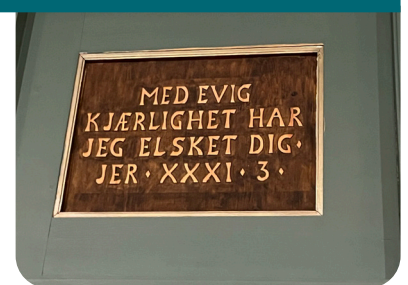

Foto Anne-Hilde
W Helland

Min Salme

Når jeg tenker på alle steder en møter salmer og sanger fra salmeboka, blir det fryktelig vanskelig å peke ut en enkelt favoritt. Om en tilfeldigvis har hørt «Blott en dag» med DDE på radioen en litt tung dag, så går liksom ikke det å sammenligne med salmene en sang da en giftet seg, eller da barna ble døpt.

Høsten minner meg ofte om "søndagsskolen hennes Kirsten", og koselige søndagsformiddager med saft, kaffe og kringler sammen med andre foreldre og barn i nabolaget. Grunnen til den assosiasjonen er nr 780 "Min båt er så liten

og havet så stort", nærmere bestemt andre vers, som strengt tatt ikke står i salmeboka, og som muligens er diktet her i Kolbu:

*Min trøsker er liten og jordet er stort,
men Jesus har grepet min hånd.
Når han styrer trøskern, da går det så bra,
på veien til himmelens land.*

Jeg gir stafettpinnen videre til min søster Siv-Ingvild Thirud.

Hilsen Bjørn-Harald

Kirsten Bakke, det var hun som lærte flere generasjoner dette verset på søndagsskolen.

Foto: Janne A. Arntzen

Den første kvinnelige kirketjener i Kolbu

I Anne-Lise Steinsland har Kolbu fått en smilende og imøtekommende kirketjener.

Hun har allerede tre år bak seg som den første kvinnelige kirketjener i Kolbu, Anne-Lise Steinsland. Den 23. august i 2021, overtok hun stillingen etter Aage Nordengen, som i 17 år hadde hatt den til da så mannsdominerte jobben. Hvordan har det vært og gi seg i kast med en slik oppgave og hvilke erfaringer har hun gjort seg mon tro?

Men før vi får svar på disse spørsmål, ønsker vi å høre litt om bakgrunnen til denne lyshårete og smilende solstrålen fra Sørlandet. For selv om hun har bodd i Gjøvik/Totenområdet i nærmere halvparten av sitt 32-årige liv, så er det fra det blide Sørlandet hun opprinnelig kommer.

- Ja, jeg er født og oppvokst i Vennesla utenfor Kristiansand. Der bodde jeg sammen med mor, far og en yngre bror. Vokste opp i en kristen familie som ofte vanket i stedets bedehus. Som 15-åring flyttet jeg hjemmefra for å ta videregående skole i Bygland i Setesdal. Etter ett år her gikk turen til Gjønnestad og til fullføring av videregående. Her fikk jeg utdanning i naturbruk og som anleggsgartner. Så dro jeg til Gjøvik og til tre års utdanning som sykepleier. I 2013 var jeg ferdig utdannet og fra da og frem til jeg begynte som kirketjener har jeg jobbet på Gjøvik sykehus, forteller Anne-Lise.

- Hva fikk deg til å forlate sykepleieryrket?

- Jeg etablerte etter hvert familie, fikk to gutter, Øyvind og Arve, og med turnus og nattevakter passet ikke det alltid like godt. Derfor begynte jeg og se meg om etter noe annet. Så da stillingen som kirketjener i Kolbu ble utlyst, sendte jeg for moro skyld inn en søknad. At jeg skulle få jobben regnet jeg ikke med, for selv om jeg hadde litt gartnerutdanning så manglet jeg fagbrev. Meldingen om at jeg var ansatt, kom derfor som en stor og gledelig overraskelse, sier Anne-Lise.

- Hvordan var det og har det vært å gå fra et typisk kvinnelig yrke som sykepleier til en jobb som i hvert fall her i Kolbu har vært forbeholdt mannfolk?

- Det kan jeg godt skjønne mange lurer på. Men for meg har det gått veldig greit. Jeg har bestandig vært glad i dyr og i ungdommen vikarierte jeg i noen år som avløser, og nå bor jeg på gård hvor vi driver med melkeku. På den måten har jeg både erfaring og innsikt i gårdsdrift og praktisk arbeid og det er noe jeg trives med. For øvrig synes jeg det er fint at begge kjønn har samme muligheter. At det er fritt fram for mannlige sykepleiere og kvinnelige kirketjenere er toppers. Det er bare i våre

hoder det finnes begrensninger, fastslår Anne-Lise. I utgangspunktet er Anne-Lise ansatt i en 60 prosent stilling, men i virkeligheten jobber hun langt mer for oppgavene som kirketjener er mange og allsidige. Hovedoppgaven er å stelle og vedlikeholde kirkebygget og området rundt kirken. Videre består arbeidet i å gjøre kirken klar for ulike arrangement som gudstjenester, begravelser, brylluper, og barnedåp. Ved disse seremoniene skal det også ringes i kirkeklokkene, noe det også skal til høytider som jul, påske og pinse. Det hører også med å sørge for sikkerhets- og brannvern, samt ta vare på antikviteter og verneverdige gjenstander som kunst, kirkesølv og tekstiler.

- Jeg trives med alle gjøremål enten det skjer inne i kirken eller ute på kirkegården. Når jeg klipper plen eller gjør annet utearbeid, kommer jeg ofte i kontakt med folk som ønsker å slå av en prat. Noen ganger kan det dreie seg om praktiske ting som eksempelvis oppretting av en gravsten, mens andre ganger kan det være noen som vil dele en historie med meg, Litt på samme måte som det jeg opplevde som sykepleier, sier Anne-Lise. Egentlig hadde hun ikke forestilt seg at jobben skulle bli så kontaktskapende som det hun har opplevd. Men so-

sial som hun er, passer dette henne som hånd i hanske. - Her treffer jeg folk i alle livets faser og en samtale oppleves som givende og meningsfullt. På sett og vis er kirkegården som en møteplass. For som en sa til meg; ”Hvis jeg ønsker å prate med noen, er det bare å dra på kirkegården for der treffer jeg noen”.

- Mange som oppsøker Kolbu kirkegård gir uttrykk for at der er det velstelt og et vakkert skue. Det er vel også litt av kirketjenerens fortjeneste?

- La meg si det slik. De som har gravsteder å pynte, setter sin ære i å gjøre det pent. Så det er nok hovedgrunnen til at kirkegården ser ut som en blomstrende hage. I tillegg gjør Blomsterfondet en utmerket innsats og så bidrar jeg med min del i det gode fellesskapet som vi til sammen utgjør, sier Anne-Lise Steinsland, som ikke angrer et sekund på at hun ble kirketjener i Kolbu.

Tekst og foto: Karsten Nyborg

Oppussing av kjøkkenet i kirkestua

Som vi gleder oss til å få nytt kjøkken i kirkestua, vi klarer nesten ikke å vente til startskuddet går. Kirkestua og kjøkkenet er et sted som blir flittig brukt av oss i menigheten, men også til utleie ved dåp og minnesamvær. Det blir godt å få oppgradert fasilitetene med stort nytt kjøleskap, nye benkeplater, gulv osv. Tenke dere den

kirkekaffen vi skal ha, når kjøkkenet står og stråler i ny drakt! De som holder i det hele er; Johs Dyste, Jon Olav Skaug og Anne- Lise Steinsland. Vi ønsker dere lykke til med arbeid og planlegging!

Janne, diakon

Skolestart-gudstjeneste

25. august markerte vi skolestart i gudstjenesten i Kolbu kirke. 8 skolestartere gikk inn i prosesjon, mange med skolesekken på ryggen. I gudstjenesten fikk de 6-års boka, et arbeidshefte og en ballong med påskriften «Helt førsteklasse!» Under forbønnen tente vi lys for hver enkelt av dem – med bønn for skolene og skoletida.

Skolestart-gudstjeneste med utdeling av 6-årsboka - foto Astrid Solberg Bekken

Velkommen til nye konfirmanter i Kolbu!

I år var konfirmantleiren i Grimstad på samme tid som Norwaycup, og konfirmantene fikk valget mellom lang sommerleir, eller kort vinterleir. Dermed var det bare 21 konfirmanter fra Østre Toten på leir i Grimstad denne gangen. Resten reiser til Håkonshall på Lillehammer i februar. Her er noen glimt fra aktivitetene og de flotte omgivelsene på Sørlandet.

Foto A-H W Helland

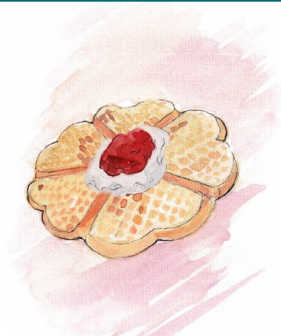
Nye konfirmanter ble presentert for menigheten 8. september. Vi gleder oss til å bli kjent med dere! Foto Karin Elisabeth Narum

Hva skjer i Kolbu?

Vaffellunsj

Dato for høsten 2024:

12. september, 10. oktober,
14. november og
12. desember.

Vi møtes i kirkestua
kl. 11.30 – 13.00.

Det er servering av
vaffel og kaffe/te.

Vi gleder oss til å se deg!
Kom som du er!

Hilsen diakoniutvalget
og staben.

*En av våre trofaste kafégjester, Kjell
Olav Bjerke. Foto: Marion Arntzen*

Kveldsbønn

Vi i staben ønsker å invitere dere til en enkel kveldsbønn i Kolbu kirke første torsdagen i hver måned kl 17.30-18.00. Første gang er torsdag 3. oktober. De neste datoene er 7. november og 5. desember. Det blir en halvtime med musikk, sang, vekselbønn, tekstlesning, stillhet, lystenning og ettertanke. Det er godt å være sammen – velkommen til kirka!

Foto A-H W Helland

Eldres dag/generasjonsfest

torsdag 24. oktober kl. 17.00

I år blir generasjonsfesten i Kolbu menighet litt senere på høsten enn vanlig, men innholdet er kjent og trygt. Vi starter med en liten gudstjeneste i kirken, så møtes vi til fest, utlodning, underholdning og servering i kirkestua. Velkommen!

Hilsen diakoniutvalget og konfirmantene

4 års bok

Velkommen til 4 års samling i Kolbu kirke onsdag **16. oktober kl. 17.15 – 18.30**. Vi leser, tegner, synger og koser oss inne i kirken, og øver litt på det vi skal gjøre under høsttakkefest gudstjenesten søndag 20. oktober.

Janne, diakon

Søndagskolen på Tabor

Oppstart og høstfest på søndagskolen er **15. sept. kl. 11.00.**

Dato videre er:

29.sept, 13. og 27.okt, 10. nov. **Kl.17.00**

1. desember kl. 11.00 er det adventsfest, og **28. desember kl. 17.00** er det juletefest! Velkommen til barn og voksne.

Hilsen Marit Lundborg Jacobsen og Anne Kari Hovde.

Livets tre av Elisabeth Moseng

«Heng att»...etter skoletid for deg som er 4 og 5. klassing

Velkommen til Kolbu kirkestue etter skolen.

Vi møtes fem ganger i høst, og vi starter alltid med å spise litt sammen. Deretter har vi ulike aktiviteter, litt om bibelen, lek og mulighet til å gjøre lekser.

Dato er: 19 og 26 sept. 17, 24 og 31 oktober.

Klokka: 14.50- 16.15. Skolebussen går rett forbi, så bare hopp av ved Kolbu kirka.

Meld deg på til Anny Holien, ah538@kirken.no eller tlf. 99 61 47 24

Anny, kateket

Vi koser oss på Heng att i Kolbu. Foto A-H W Helland

Babysang og barnesang på bygdestua høsten 2024

Barnesang 1- 4 år

Velkommen til barnesang **onsdager kl. 16.30 – 17.30**
Sang og kveldsmat

Dato videre er: 11. sept. 9. og 23. okt. 13 og 20 nov og 4 des.

200kr pr. semester. Vipps# 138034. Merk med barnets navn.
Hilsen Janne, diakon

Foto Janne A Arntzen

Babysang 0-1 år

Velkommen til babysang
hver onsdag kl. 11.00 – 13.00
Jeg serverer lunsj. Velkommen til sang og prat!
300kr pr. semester. Vipps# 138034.
Merk med barnets navn.

PS: Det er ferie i uke 39 og 40.
Hilsen Janne, diakon

Ring 116 111 eller
chat med oss på
116111.no

Vi støtter menighetens arbeid

Vi tar imot små og store gaver med takk!
Bruk gjerne vipps – eller benytt
kontonummer 2050.09.01617

TotenGrønt

Gjøvik:
Marcus Thranesgt. 4,
Tlf.: 61 15 05 80
Toten:
Tlf.: 61 19 84 50
www.trostrudbegravelse.no

VELKOMMEN TIL GUDSTJENESTE

22. september

Kolbu kirke kl. 11:00
Gudstjeneste med gullkonfirmantjubileum
Anne Hilde W. Helland

6. oktober

Kolbu kirke kl. 11:00
Anne-Hilde W. Helland

20. oktober

Kolbu kirke kl. 11:00
Høsttakkefest og utdeling av 4-års bok.
Anne-Hilde W. Helland, Janne A. Arntzen

24. oktober

Kolbu kirke kl. 17:00 Generasjonsgudstjeneste
Hyggelig samvær i kirkestua etterpå, med mat og
lodd salg .
Anne-Hilde W. Helland, Janne A. Arntzen

3. november

Kolbu kirke kl. 16:00 Allehelgensgudstjeneste
Kirken er åpen fra kl. 15:00
Anne-Hilde W. Helland, Janne A. Arntzen

17. november

Kolbu kirke kl. 11:00
Arild Kjeilen

1. desember

Kolbu kirke kl. 18:00 Lysmesse
Anne-Hilde W. Helland, Janne A. Arntzen

15. desember

Kolbu kirke kl. 16:00
Vi synger og spiller jula inn.

24. desember: Julaften

Kolbu kirke kl. 16:00
Anne-Hilde W. Helland

25. desember: Juledag

Kolbu kirke kl. 11:00
Anne-Hilde W. Helland

31. desember: Nyttårsaften

Kolbu kirke kl. 16:00
Anne-Hilde Helland

Alle gudstjenester er med forbehold. Du finner
oppdatert informasjon på www.kirken.no/ostretoten,
i Totens blad og på Facebook@Kolbu menighet

Signe Hovde Evensen ble døpt på Lønsjøen i sommer.
Foto: Anne Kari Hovde

SLEKTERS GANG

VIGSEL

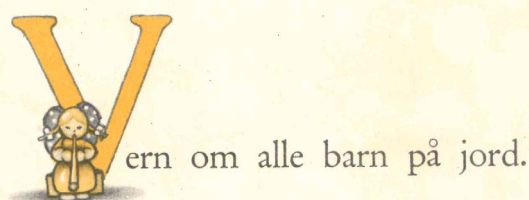
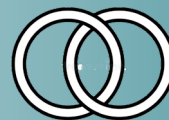
Tora Marie Hveem Kjølseth og Erlend Pehrson
Oda Birkedal og Håvard Blikseth
Marianne Ødegård og Egil Haraldstad
Melina Renate Kaspersen Rudstaden og
Espen Nordhagen

DØPTE

Håkon Ringen
Signe Hovde Evensen

DØDE

Valborg Myrland
Grethe Henriksen
Aud Merete Holte
Leif Eriksen
Trond Ulsrud
Per Erik Jutulrud
Lene Angela Eriksrud
Else Frydenberg
Harald Arnt Grøtte

Bilde og tekst fra «Småens aftenbønn»
av Rachel Field og Elizabeth Orton Jones,
Oslo 1947